

На малій сцені ТЮГу
часто йдуть «дорослі» вистави

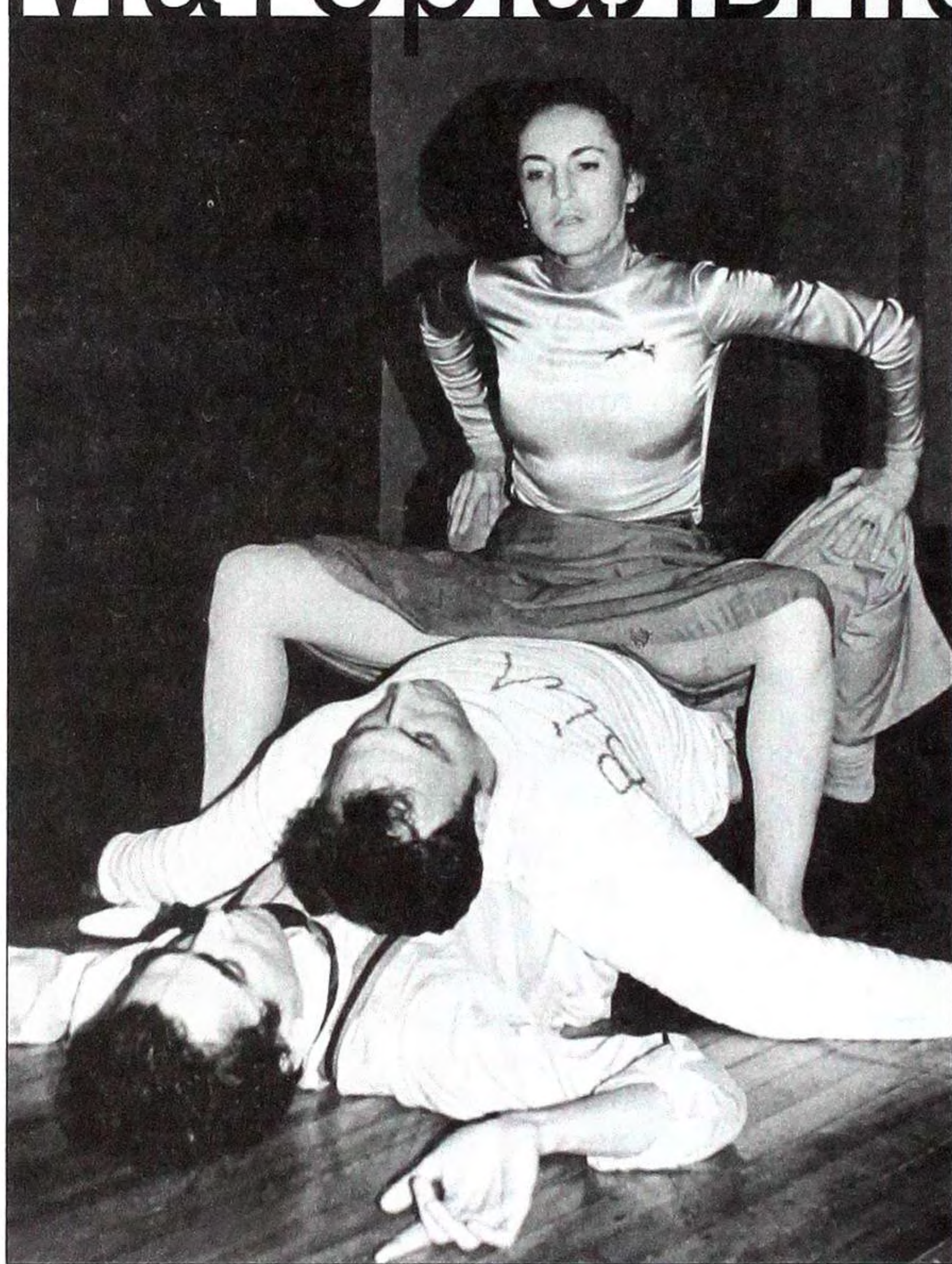
«Шасливі дні»

Автор С.Беккет ■ переклад з англійської
О.Катаєва, першопрочитання українською ■
сценічна редакція Юрко Яценко ■ режисер
Ларіса Паріс ■ Київський Театр юного глядача.

Алла Кудимова

Матеріальність

аури

Заледве виникає світло — і на доло-
ні сцени вимальовується людська
маса. Щільно збита. Чіпко переп-
летена.

«Боже, що це?» — майнула думка.
Ціле заговорило, визначилось сло-
вами. Ага, їх троє. Жінка, двоє чо-
ловіків. В центрі — Вона. Ядро.
Космос. Героїня на ймення Вінні.

Інші — лише фарби, емоції, складо-
ві біографії і смак життя героїні.
Ім'я їм — Віллі. Віллі грають троє
акторів. Двоє з них (актори О.Яре-
ма і Ю.Яценко) — немов позбавле-
на кольору тінь Вінні, яка постійно
поруч. Третя іпостась Віллі — мо-
лодша і яскравіша (Т.Скрипник),
довгий час спостерігає зверху, оці-
нює, очікує. Немов чекає свого ча-
су майбутня дитина. Втім, вона так
і не народиться, тільки з'явиться
Вінні в маренні, на грані життя.
З'явиться докладно, спеленута бо-
лем. Галоп криків, бігу, завмирань.
Умовляння розвернутися голів-
кою, м'яч біля паху — все це ознаки
того, що відбувається.

Не всі витримують емоційну тка-
нину вистави. Виходять. Мене
втримала пронизливість і алогіч-
ність побаченого.

Вся вистава — словесний потік без
крапок, ком. Слово може зірватися
в порожнечу або повторюватися
настійно й беззмістовно, як пер-
ший склад дитиною. Слова нібито
й не перетинаються із фізичною
дією. Зокрема, зображення стате-
вого акту, повного ніжності, ба-
жань, бруталності, надає кольору
і смаку раніше почутому про самот-
ність у коханні. Зміст, вирваний зі
словесного безумства, стає віхою,
орієнтиром надалі.

«Щасливі дні» — тонка робота! Ажурність плетінь створюється душевною енергетикою актриси Ольги Писар. Її багатобарвним голосом, багатоплановою фактурою — від «травесті» до героїні. Різновекторність її існування універсальна. Створена актрисою аура огортає, несе від одної пристрасті

Ще трохи про Вінні, а можливо, про саму актрису Ольгу Писар. Прояв особистості настільки одиничний, що хочеться знати кожну її подробицю. Її особистість — зібрання протилежностей. Темний ліс — крута гора. Рвучка і кантиленна. Тендітна статура і надзвичайно сильна внутрішня енергетика жін-

Мене втримала пронизливість і алогічність побаченого.

■ Сцени з вистави «Щасливі дні» за Семюелем Беккетом. Ольга Писар (Вінні), Олександр Ярема (Віллі), Сергій Петько (Віллі).

21

до іншої. Режисер Юрій Яценко, маючи такий багатий, але ефемерний матеріал, намагається вибудувати його композиційно. Втім, відчувається, що для режисера все однаковою мірою важливо. Звідси — рівномірність дії. Але разом з тим помітний ефект калейдоскопу. Трошки повернув — і руйнується картинка. Ось дещо із сцен кохання. Активного, з партнером, який символізує світле начало. Потім — з двома, коли ніжність стає злістю і перекочується із болю в страждання. Раптом — заціпеніло-самотня, заплетена клубком постать. Її шепіт про «сум після пісні», шепіт про «морок великої чорної сумки», коли гребінець розчісує волосся. Монтаж емоційно різномірних епізодів створює третє середовище, де сексуальні смисли накладаються на побутові речі чи дії.

ки-дівчинки. Прозорість простоти дитини — багатобарвність завершення життя. І як висновок — тремтіння власних рук, що тягнуться захистити ламкість підлітка, що біжить коло за колом.

Приреченість тих, що біжать по колу, прочитується як головна думка вистави. Вона пробирається в душу, б'ється луною власних споми-нів. Дивовижно, але у виставі є одна сцена, яка точно повторює сцену з мого минулого...

Всі ми біжимо. По життєвому колу. Чи щасливі?

Заздрю майбутнім глядачам цієї вистави, а також «Гедди Габлер» (Генріх Ібсен, режисер Костянтин Дубінін), «Фігаро» (П.-О.Бомарше, режисер Віктор Гирич), «Чайки» (А.Чехов, режисер Віктор Гирич). Заздрю їх духовним радощам, їх розкоші спілкування в цьому театрі.